

בשכונת גרין

מועזע שהסעיר את כל תושביה: זקן בן 75 אנס נערה בת 20 שלא היתה שפיה בדע' תה.

על כן היתה השכונה כולה במרקה. אני שיה הרגישו צורך לשפוך את זעמם ולהע' ניש את האשמים. החשוד הראשון היה ישר ראל עוזרי, רוק זקן (46) שהתגורר בצריף נקי ומסודר במרכז השכונה. תוך זמן נאס' פו כל ההוכחות נגדו.

הילדים החלו לפתע מגלים להוריהם כי עוזרי היה נוהג להתרועע עם ילדי השכונה ולהזמין לביתו. הם סיפרו שהיה מראה להם תמונות עירום והיה משלם להם בכסף וצע' צועים עבור כל מיני שירותים, כולל רחיצת גופו. השכנים נזכרו כי שבוע לפני רצח קריטי עצרה המשטרה את עוזרי כחשוד ב' רצח דוגמא, והוא שוחרר רק לאחר שמרים דוגמא הסגירה את עצמה והודתה ברצח בע' לה.

כל ההוכחות היו נגדו. ידוע היה בשכונה, למשל, כי מיכאל היה ידידו האישי והיה נוהג לבקר תכופות בצריפו. בעיני שכניו, לא נותר כמעט ספק שעוזרי אשם ברצח. הם מיהרו לביתו כדי לערוך לו משפט לינץ' ב' מקום. אולם עוזרי לא היה בבית, עובדה ש' רק ביססה את הטענות נגדו. האנשים כילו את חמתם בחצרו של האיש, אם כי לא העזו עדיין לפגוע בביתו.

תיק בדי פתרון

אולם עוזרי לא ברח. הוא ישב במע' צר במשטרה. היו למשטרה אותן הסי' בות לחשוד בו כאשם ברצח, כלאנשי השכור נה. עוזרי, שמקצועו היה לעבוד כעורך ב'

הילדים ישבו סביב השולחן, נעצו עיניהם במאכלים אך טרם החלו לאכול. כסא אחד עוד היה פנוי, כסאו של מיכאל, הבן הבכור. כשהתמלחה מיכאל לבוא, יצאה האם החור' צה, צעקה בקולי קולות את שמו של בנה. איש לא ענה לה. הארוחה נערכה בלעדיו.

הלילה ירד ומיכאל טרם בא. פחד ירד על האם. אחר-הצהרים עוד ראה אותו אחיו מתי' פלל תפילת מנחה בבית הכנסת ומשחק כדור' גל בלי נעליים, לאן נעלם פתאום?

היא רצה למשטרה. למחרת בבוקר, החלו החיפושים אחרי הנער הנעדר, שזה עתה נכנס לשנתו ה'17. משמרות גדולים של מש' טרה החלו לסרוק את שכונת גרין, גיששו בכל שטח החולות הנודדים שבין חולון לבת' ים. הם לא מצאו דבר. החיפושים נמשכו גם בלילה, לאור פנסים ולוקסים.

שלושה ימים נמשכו החיפושים. לא נמצא דבר. רק המשפחה עוד המשיכה בחיפושים בשטחי החולות. כעבור ששה ימים, עבר אחד מנערי השכונה דרך החולות. לפתע התגלה לעיניו מחזה זועה: יד אדם, צנומה ואכולה, היתה מוטלת בחולות. הוא התבונן סביבו ו' התעלף במקום.

על פני שטח גדול, בין שיחי אשל במורד גבעת חול, היו מפורזים קרוב לעשרים חלקי גוף של אדם. איש לא יכול היה לזהות את הגופה. המשפחה שהוועקה למכון הפתולוגי לא היתה מסוגלת לזהות ולוא גם אבר אחד. היה זה רצח אכזרי ומתועב. גופו של נ' ער בותר לאיברים ואפילו שיניו היו מפוז' וזות על פני השטח.

לא היתה כל הוכחה שזו גופתו של מיכ' אל קריטי. גם קציני המשטרה נאשו מזהוי הגופה. רק נפש אחת לא התיאשה, אמו של מיכאל. סיפרה היא: "כל שבת הייתי הול' כת למקום שמצאו את הגופה וצועקת שהשם יגלה את האדם שהרג את בני. הייתי לוקחת מגרפה ומחפשת בכל הסביבה."

כעבור שבועות, נשא עמלה פרי מר. היא גילתה במקום הרצח, מתחת לאחד העצים, חבילה בגדים מקופלים ונקיים. ריח בושם חריף נדף מהם. היו אלה בגדיו של מיכאל.

השכנים מתארגנים

שכנו לפני היעלמו של מיכאל, אי רע עוד מקרה רצח בשכונה. באחד הב' קרים נמצאה גופתו של זכריה דוגמא בפתח ביתו. הוא שכב בפנימה ובכובע גרב, נטול כל רוח חיים.

רצח דוגמא אף לא היה המקרה היחיד. אותו זמן אירע במרכז השכונה עוד פשע

גופה ברחוב. גופתו של זכריה דוגמא בפנימה וכובע גרב, כפי שנתגלתה לחוקרי המשטרה. לפני שאשתו של דוגמא הודתה ברצח בעלה. עוזרי הואשם גם ברצח זה.

רס. רק כעבור זמן נמצאה גופתו בדרך מק' רה עלידי פועל פרדסים, שהיו לו קשרים עם משפחת הנרצח. הפועל: ישראל עוזרי.

ישראל עוזרי היה גם הנאשם באותו תיק. הוא זוכה מחוסר כל הוכחות.

דאית וחזרה

דרך היחידה בפני החוקרים לפענח תעלומת הרצח היתה להוציא הודאה מפי עוזרי. הם ניסו את כל האמצעים שבידם, כדי להכריחו להודות.

איומים, חקירות ממושכות שנמשכו ימים ולילות רצופים, אמצעי לחץ, זריקת אמת ו' מכונת גילוי שקרים, כל אלה הצליחו להור' ציא מפיו של הגבר הכחוש, בעל עצמות ה' לסת הבולטות, רק משפט אחד בלבד: "אני נני יודע כלום."

אחרי חקירה שנמשכה שלושה חדשים וש' לא העלתה כל תוצאות, נשלח עוזרי לבית' החולים לחולירוח בבאר יעקב. שם היה נ' בתצפית מתמדת, שלא העלתה כל תור'

האם השכונה. שרה קריטי המחזיקה את בתה, מאמינה כי עוזרי רצח את בנה. עוזרי לא הודה, ולא נמצאו שום הוכחות תוך

קרבן הליניץ. תושבי שכונת גרין בחולון חושדים כי ישראל עוזרי רצח את הנער מיכאל קריטי. למרוג שחקירת המשטרה לא העלתה הוכחות מבוססות, מאיימים אנשי השכונה להרגו.

צאות. עוזרי צוין כברא ונשלח מבית-החור' לים לביתו.

אולם בית כבר לא היה לו. המשטרה לא גילתה כל האשמות נגדו, הוא לא נתבע לדין. לפי החוק, היה חף מ' פשע גם אם היה יסוד לחשוד בו. אך תור' שבי שכונת גרין לא היו בדעה זו. כשראו שירם לא תשיג את עוזרי, כילו את חמתם בביתו. הוא הפך תוך שעות אחדות לחל' חורבנות.

בל"ג בעומר נאספו עצים בתוך החדר ה' הרוס ואנשי השכונה עמדו להעלותו באש. כאן היה חשש להתפשטות האש לצריפים שכנים; נידית משטרה מנעה את ביצוע ה' פשע.

לישראל עוזרי לא היה לאן לחזור. סכנת מות ציפתה לו אם היה מעז לחזור לש' כונה. הוא ניגש למשוררת אנה פינקרפלד' עמיר, בביתה עבד כשלוש שנים ושהכירה איתו כאדם ישר.

המשוררת שקולת-הדברים בתנה את מצ' בו, יעצה לו עצה: סע לאילת ותחחיל ב' חיים חדשים. עוזרי שמע בעצתה, ירד דור' מה כשבכיסו המלצה אישית מאת המשוררת לקבלו לעבודה במקום. במכתבה לא הסתי' רה המשוררת כלום, גוללה את כל הפרשה. עוזרי קיבל עבודה בבית החיל באילת. הוא עבד רק יום אחד.

סיפר עוזרי מדוע עזב את עבודתו: "ע' בודתי מצאה חן בעיניהם והם מצאו חן ב' עיני. עשיתי סיבוב וראיתי שאין ישובים ב' מקום ואין תימנים. אין עם מי לדבר. בתור' מתנדב אני יכול ללכת יותר רחוק מאילת, אבל ראיתי ששלחו אותי לארץ גזירה, לכן חזרתי."

או, או

עוזרי חזר לתל-אביב. הוא התגורר בבתי קרובים, הסתובב ימים תמימים לחפש עבודה. לפעמים קיבל כמה שעות ע' בודה. אבל הוא לא היה מוכן להשלים עם מצבו זה. הוא כתב מכתבים לנשיא המדינה ולראש הממשלה, גולל בהם את בעיותו, בעית אדם הגורף עליידי הקברה וחושש ל' חייו, למרות שבאופן חוקי הוא חף מפשע. מכתביו לא נענו.

השבוע החליט עוזרי כי הגיעו מיב עד נ' פס. טען הוא: "אם אני רוצה, שיגישו נג' די משפט וישיבו אותי בבית הסוהר או יתחננו לחליה. אבל אם אני זכאי שיחזירו לי את חרותי ואת רכושי. אחרת אני עלול לעשות מעשה של יאוש."

היה בסיס הגיוני לדבריו. אולם משטרת ישראל סברה כי אין זה מחובתה להתערב. היא נתנה לעניינים להתסתר לבדם.